

1 Corinthe 10: 1-13

Die gebeurtenis van het volk Israël, dat door Mozes uit Egypte wordt geleid en naar het Beloofde Land gebracht, is het hoogtepunt van de geschiedenis van Gods volk Israël. Maar tegelijkertijd zien we dat deze geweldige manifestaties van God gepaard gingen met de ontrouwe reacties van het volk Israël. En die reacties van Israël worden in het zojuist gelezen Bijbelgedeelte voorgehouden aan de gemeente van Korinthe. En omdat het in de Bijbel staat is het ook een waarschuwing voor ons. Want blijkbaar is het mogelijk dat je heel veel van God te zien krijgt en meemaakt in je leven en toch afhaakt.

Het eerste wat Paulus noemt is dat de vaders van de lezers allemaal onder de wolk waren. Die wolk overdag, en die vuurkolom 's nachts, verwijzen naar God zelf, die voor het volk uitging, het volk de weg wees. Iedere Israëliet was daar getuige van. Gods aanwezigheid was dag en nacht zichtbaar en merkbaar. En toch haakt het overgrote deel van het volk af.

Ook geldt voor iedere Israëliet dat ze droogvoets door de zee geleid zijn. Paulus maakt hier een vergelijking met de doop. Hij noemt dat 'in Mozes laten dopen'. En het eten van het manna en het drinken uit de rots noemt Paulus geestelijk voedsel eten en geestelijke drank drinken uit de rots. En die rots noemt hij Christus.

Hier maakt Paulus dus een vergelijking met onze christelijke doop en het christelijke avondmaal. Prachtige symbolen van het verlossingswerk van Christus. Maar Paulus waarschuwt ook nadrukkelijk. Net zo min als onder de wolk zijn, of door de zee heengaan, of geestelijk voedsel eten of drinken een garantie zijn voor een behouden aankomst, is je doop of het avondmaal dat. Sommige mensen menen dat gedoopt zijn een soort garantie is voor een behouden aankomst. Je ziet het in sommige kringen waar kinderen gedoopt worden omdat het zo hoort, terwijl de doopbelofte niet wordt nagekomen en kinderen niet vertrouwd worden gemaakt met het Evangelie. "Maar het kind is in ieder geval dan maar gedoopt" zegt men dan.

Voor veel christenen lijkt de doop op die manier als een soort entreebewijs voor de hemel te zijn, maar andersom, wordt het Avondmaal vaak als een gebruik gezien waarmee je dat entreebewijs zo maar voor jezelf kunt verprutsen. De bijbel heeft het immers over onwaardig avondmaal vieren (1 Cor.11:27). Je moet dus wel waardig zijn om mee te doen.

Natuurlijk zijn Doop en Avondmaal belangrijke illustraties van het Evangelie, illustraties die God wil geven ter versterking van je geloof. Het zijn de plaatjes bij de Boodschap. Jezus heeft beide gebruiken zelf ingesteld om ons geloof te versterken. Maar je wordt niet gered door de Doop en je gaat ook niet verloren omdat je het Avondmaal onterecht gebruikt. Avondmaal en Doop is het inschakelen van andere zintuigen dan je oren. Je mag zien en proeven dat God je wil redden. Maar ze voegen niets toe aan je redding en ze doen er ook niets aan af.

Kijk maar naar het volk Israël. Israël mocht het zien en proeven. Ze zagen een wolkkolom, ze zagen het water splijten, ze proefden iedere dag het manna, ze ontvingen heerlijk verfrissend water uit de rots, maar ze bekeerden zich niet. Hoewel ze getuige waren van Gods wonderen en beloften kwamen ze niet aan in het Beloofde Land.

Paulus waarschuwt hier dus sterk voor de vanzelfsprekendheid die onder christenen kan heersen. Ik kom dat ook wel tegen. Mensen die beweren ooit een keus voor de Here Jezus te hebben gemaakt, als een soort garantie voor toegang tot de hemel en vervolgens blijkt uit het leven nergens dat je een volgeling van Hem bent. Wat stelt je bekering, je keus dan voor? Heb je het dan wel gesnapt?

Ik wil niet doorslaan naar de andere kant, alsof je niet zeker mag zijn van je behoud, maar valse gerustheid is een groot gevaar. De bijbel waarschuwt nadrukkelijk in 1 Corinthe 10 voor het automatisme. Je wordt niet gered omdat je ooit een keer een keus hebt gemaakt tijdens een samenkomst. Hoe mooi en hoe belangrijk zulke keuzes ook kunnen zijn. Maar vanaf het moment van je bekering begint wel het nieuwe leven. Best als je dat een wedergeboorte noemt. Maar een pasgeboren baby die niet eet, sterft onherroepelijk. Je kunt geen baby blijven. Bij het Leger des Heils zegt men altijd heel treffend tegen bekeerlingen: Welkom in de strijd!

Een geloof zonder strijd is geen geloof! Wie hoort bij het Koninkrijk van God leeft tegelijkertijd in een Godvijandige wereld, met Godvijandige verleidingen. Een wereld waar we weerstand aan moeten bieden. En die strijd zullen we allemaal moeten aangaan, willen we straks het Beloofde Land ingaan. Is dat zwaar? Ja....maar is het bovenmenselijk. Nee!

Paulus zegt dat we geen bovenmenselijke verzoeken te doorstaan hebben en dat we niet boven vermogen verzocht zullen worden (10:13).

God zegt nadrukkelijk dat de verleidingen tot zonde die zijn kinderen overkomen niet

zo sterk zijn dat ze het van ons kunnen winnen. De zonde kan ons niet te sterk worden! Want Hij die in ons is – dat is de Geest van Christus – is sterker. Hij geeft je het vermogen om weerstand te bieden aan de verleidingen die op je afkomen. De Geest woont in je en wil je van binnen veranderen naar het beeld van Christus. Maar die Geest gaat alleen daar aan het werk waar Hij ruimte krijgt. Waar Hij bedroefd wordt of uitgedoofd trekt Hij zich terug. Het is van belang dat we onze geestelijke groei serieus nemen.

Een goede graadmeter is de plaats die de Bijbel, Gebed en de Gemeente innemen in je geloofsleven. Mag ik je vragen, leef je in je bijbel. Niet: lees je de bijbel, maar leef je erin? Onderzoek je Gods woord? Want die woorden kunnen je wijs maken tot zaligheid, helpen je om dwalingen te onderkennen, leren je Gods bedoeling met je leven. Wie zich niet voedt met het Woord van God is in levensgevaar. Die gaat geheid voor de bijl.

En dat geldt niet minder voor gebed. Het kan me niet zoveel schelen welke vorm je daarvoor kiest. Stille tijd is echt niet het elfde gebod. En als je het moeilijk vindt, zoek dan iemand om mee te bidden. Maar zoek God zelf in gebed. Niet alleen als startschot van de maaltijd, maar persoonlijk of samen in gesprek gaan met Vader, de Vader die ernaar verlangt je stem te horen.....

En tenslotte wil ik de gemeente noemen. Ik zeg niet dat je niet gelovig kunt zijn zonder kerk, maar ik durf de stelling wel aan dat je niet kunt groeien zonder de kerk. Een kerk is geen menselijke uitvinding, geen optie, waar je voor kunt kiezen om in mee te doen of niet. Nee, het is een goddelijke uitvinding. Jezus zegt dat Hij zijn gemeente zal bouwen. God geeft je een gezin met broers en zussen die je helpen om het vol te houden. Hij stuurt je niet alleen de woestijn in. Dan ga je het niet redden. De gemeente is de werkplaats van de Heilige Geest. Daar groei je in liefde, blijdschap, vrede en verdraagzaamheid. Daar wordt je onderwezen in Gods woord. Daar overdenk je samen met broers en zussen wat God wil leren, vandaag. Dat is Gods manier om jou te stimuleren omdat Hij weet dat je het alleen niet redt.

Op die manier heeft God een aantal tools gegeven om het vol te houden in de strijd. met de Doop en het Avondmaal als een schitterende illustratie. Niet als garantiebewijzen voor een veilige aankomst, maar wel als een garantie dat Hij het jou wil geven. Aan Hem zal het niet liggen. Hij wil je zonden afwassen, Hij wil je nieuw leven geven, Hij geef Zijn lichaam en bloed voor jou. Hij bevrijdt je.

Nu zijn we nog in de woestijn. Een woestijn die niet zonder gevaar is. Als je geen gebruik maakt van wat Hij je geeft loop je gevaar om alsnog om te komen. In je eentje redt je het niet. Maar met elkaar, rondom het Woord, samen biddend, elkaar vasthoudend, wil Hij ons in het beloofde land brengen. Als jij nou maar onder die wolk blijft, de wolk van Zijn Geest die je beschermt en leidt. Zo mag je er zeker van zijn dat je veilig aankomt op de plaats waar de strijd voorbij is. Veilig in het Beloofde Land.

AMEN